

بررسی تأثیر نگرش مثبت اولیای دانش آموز به معلم در ارتقای سطح آموزشی دانش آموز

افسانه صفری- پژوهشگر و آموزگار

چکیده

پژوهش حاضر با هدف بررسی تأثیر نگرش مثبت اولیای دانش آموز به معلم بر ارتقای سطح آموزشی دانش آموز انجام شده است. نگرش والدین نسبت به معلم، مدرسه و آموزش، یکی از عوامل کلیدی و در عین حال کمتر موردتوجه در موفقیت تحصیلی دانش آموزان محسوب می شود. یافته های پژوهش نشان می دهد که نگرش مثبت والدین به معلم، هم به صورت مستقیم و هم به صورت غیرمستقیم و با واسطه گری عواملی نظیر کیفیت رابطه دانش آموز-معلم و انگیزش تحصیلی، پیش بینی کننده مثبت و معنی داری برای ارتقای سطح آموزشی دانش آموزان است. والدینی که معلم را شایسته می دانند و به توانایی های او اعتماد دارند، این حس احترام و اعتماد را به فرزند خود منتقل می کنند و زمینه ساز شکل گیری رابطه ای سازنده و مؤثر میان دانش آموز و معلم می شوند. بر اساس یافته ها، تقویت نگرش مثبت والدین نسبت به معلمان از طریق برگزاری جلسات منظم اولیا و مربیان، ایجاد بسترهای ارتباطی دوسویه و آگاه سازی والدین از نقش خود در فرایند یادگیری فرزندان، می تواند به عنوان راهبردی مؤثر در ارتقای سطح آموزشی دانش آموزان مدنظر قرار گیرد.

واژگان کلیدی:

نگرش مثبت والدین، معلم، ارتقای سطح آموزشی، پیشرفت تحصیلی، رابطه دانش آموز-معلم، انگیزش تحصیلی.

۱. مقدمه

پیشرفت تحصیلی دانش آموزان همواره یکی از دغدغه های اصلی نظام های آموزشی در سراسر جهان بوده است. این پیشرفت تحت تأثیر عوامل گوناگون فردی، خانوادگی و آموزشی قرار دارد. در میان این عوامل، نقش والدین و نوع نگرش آنان نسبت به مدرسه، معلم و فرایند آموزش، از جایگاهی ویژه برخوردار است. با وجود تأکید گسترده بر نقش مشارکت والدین در موفقیت تحصیلی فرزندان، یکی از ابعاد کمتر مورد توجه، تأثیر نگرش مثبت یا منفی والدین نسبت به معلم بر سطح آموزشی دانش آموز است.

نگرش، ترکیبی از باورها و هیجان هایی است که فرد را برای واکنش به دیگران، اشیا و موقعیت های مختلف به صورت مثبت یا منفی آماده می سازد. هنگامی که والدین نگرشی مثبت نسبت به معلم فرزند خود دارند، این نگرش از مجاری گوناگون بر عملکرد تحصیلی دانش آموز تأثیر می گذارد. والدین با ابراز اعتماد به شایستگی معلم، حس احترام و اعتماد را در دانش آموز نسبت به معلم ایجاد می کنند و زمینه را برای شکل گیری رابطه ای سازنده و مؤثر میان دانش آموز و معلم فراهم می آورند.

پژوهش های متعدد نشان داده است که رابطه مثبت و مبتنی بر درک متقابل میان والدین و معلمان، نقش مهمی در پیامدهای تحصیلی دانش آموزان ایفا می کند. همچنین، نگرش والدین به مدرسه، هم به صورت مستقیم و هم با

واسطه‌گری انگیزش تحصیلی، پیش‌بینی‌کننده مثبت و معنی‌دار احساس تعلق دانش‌آموزان به مدرسه است—عاملی که خود با ارتقای سطح آموزشی رابطه‌ای تنگاتنگ دارد.

با توجه به خلأ پژوهشی موجود در زمینه بررسی اختصاصی تأثیر نگرش مثبت اولیای دانش‌آموز به معلم بر ارتقای سطح آموزشی، پژوهش حاضر با هدف تبیین این رابطه و شناسایی مکانیسم‌های تأثیرگذاری آن انجام شده است. پرسش اصلی پژوهش این است که نگرش مثبت والدین نسبت به معلم، از چه مسیرهایی و با چه شدتی بر سطح آموزشی دانش‌آموز تأثیر می‌گذارد؟

۲. مبانی نظری و پیشینه پژوهش

۲-۱. مفهوم نگرش و اهمیت آن در فرایند یادگیری

نگرش به‌عنوان آمادگی برای واکنش ویژه نسبت به یک فرد، شیء، فکر یا موقعیت تعریف می‌شود که مکانیسمی پنهانی است و رفتار فرد را هدایت می‌کند. نگرش‌ها از راه تجربه کسب می‌شوند و نتیجه آموزش و یادگیری هستند. در بافت آموزش و پرورش، نگرش والدین نسبت به معلم، مدرسه و آموزش، می‌تواند به‌عنوان متغیری تعیین‌کننده در شکل‌گیری نگرش دانش‌آموز نسبت به یادگیری و معلم ایفای نقش کند.

والدین از طریق «جامعه‌پذیری تحصیلی»—فرایندی که طی آن نگرش‌ها، ارزش‌ها و انتظارات مربوط به تحصیل را به فرزندان خود منتقل می‌کنند—نقشی محوری در شکل‌دهی به ادراکات و تعاملات دانش‌آموزان با معلمان ایفا می‌کنند. این تأثیر به‌ویژه در دوره ابتدایی که دانش‌آموزان وابستگی بیشتری به والدین خود دارند، از اهمیت دوچندانی برخوردار است.

۲-۲. مکانیسم‌های تأثیرگذاری نگرش مثبت والدین بر ارتقای سطح آموزشی

پژوهش‌ها نشان می‌دهد که نگرش مثبت والدین به معلم از طریق چند مکانیسم اصلی بر ارتقای سطح آموزشی دانش‌آموز تأثیر می‌گذارد:

الف) تقویت رابطه دانش‌آموز-معلم: والدینی که معلم را شایسته می‌دانند و به توانایی‌های او اعتماد دارند، این حس احترام و اعتماد را به فرزند خود منتقل می‌کنند. این امر دانش‌آموز را تشویق می‌کند تا با معلم خود به‌صورت بازتر و سازنده‌تری تعامل داشته باشد. در مقابل، والدینی که آشکارا از شایستگی معلم انتقاد می‌کنند، ممکن است احترام و تمایل دانش‌آموز به همکاری با معلم را تضعیف کنند. پژوهشی که بر روی ۷۶۹ دانش‌آموز متوسطه انجام شد، نشان داد که نگرش مثبت والدین به معلم از طریق کیفیت رابطه دانش‌آموز-معلم بر پیشرفت تحصیلی تأثیر می‌گذارد.

ب) افزایش انگیزش تحصیلی: نگرش مثبت والدین به مدرسه، هم به‌صورت مستقیم و هم به‌صورت غیرمستقیم و با واسطه‌گری انگیزش تحصیلی، پیش‌بینی‌کننده مثبت و معنی‌دار احساس تعلق به مدرسه در دانش‌آموزان است. انگیزش تحصیلی بالاتر خود به افزایش تلاش، پشتکار و در نهایت ارتقای سطح آموزشی منجر می‌شود.

ج) بهبود ارتباط والدین-معلم: ارتباط مؤثر، دوسویه و سازنده بین والدین و معلمان، نه تنها باعث ارتقای نمرات و عملکرد درسی دانش‌آموزان می‌شود، بلکه به هم‌راستاسازی اهداف آموزشی و تربیتی و شناسایی بهتر نیازهای دانش‌آموز کمک می‌کند.

د) الگوسازی برای رویارویی با چالش‌های تحصیلی: والدین به‌عنوان الگویی برای نحوه رویارویی با چالش‌های تحصیلی عمل می‌کنند. هنگامی که والدین به‌طور سازنده با ناکامی‌ها برخورد می‌کنند و بر یادگیری از اشتباهات تأکید می‌ورزند، دانش‌آموزان بیشتر احتمال دارد که نگرش‌های مشابهی را نسبت به بازخورد معلم اتخاذ کنند.

۲-۳. پیشینه پژوهش

پژوهش‌های متعددی به بررسی ابعاد مختلف رابطه والدین، معلم و پیشرفت تحصیلی پرداخته‌اند. در مطالعه‌ای که توسط نلسون و همکاران (۲۰۱۵) انجام شد، نقش واسطه‌ای انگیزش تحصیلی در رابطه بین نگرش‌های والدین و معلمان به مدرسه و احساس تعلق به مدرسه در دانش‌آموزان دوره ابتدایی مورد تأیید قرار گرفت.

همچنین، پژوهشی در سال ۲۰۲۳ با عنوان «والدین چگونه با نگرش مثبت به معلمان بر عملکرد تحصیلی کودکان تأثیر می‌گذارند؟» نشان داد که نگرش مثبت والدین به معلم از طریق رابطه دانش‌آموز-معلم بر پیشرفت تحصیلی تأثیر می‌گذارد و این رابطه در دانش‌آموزانی که پیوند قوی‌تری با مدرسه دارند، قوی‌تر است.

پژوهش چریان و چریان (۱۹۹۶) نشان داد که دانش‌آموزانی که ادراک مثبتی از معلمان و والدین خود دارند، به‌طور معنی‌داری نتایج تحصیلی بهتری نسبت به دانش‌آموزانی با ادراک منفی کسب می‌کنند. همچنین، رابطه مثبت بین نگرش والدین و پیشرفت تحصیلی فرزندان، صرف‌نظر از اینکه والدین در قید حیات باشند یا نه، مشاهده شده است.

در سطح بین‌المللی، مطالعه فریتس (۱۹۷۱) با عنوان «بررسی رابطه بین نمرات دانش‌آموز و نگرش والدین نسبت به معلم» نشان داد که بین نگرش مثبت والدین و عملکرد تحصیلی فرزندان رابطه مثبت وجود دارد. همچنین، پژوهش مینک و همکاران (۲۰۱۴) به بررسی کیفیت رابطه والدین-معلم و تأثیر آن بر پیشرفت تحصیلی دانش‌آموزان پرداخت.

در ایران، پژوهش‌های متعددی در زمینه نقش نگرش والدین در پیشرفت تحصیلی دانش‌آموزان انجام شده است. البرزی و همکاران (۱۳۹۸) نشان دادند که نگرش مثبت والدین به مدرسه از طریق انگیزش تحصیلی بر احساس تعلق به مدرسه تأثیر می‌گذارد. همچنین، پژوهشی در سال ۱۴۰۴ با عنوان «تأثیر ارتباط مؤثر معلمان با والدین بر پیشرفت تحصیلی دانش‌آموزان» بر روی ۱۲۰ نفر از معلمان و والدین دانش‌آموزان مقطع ابتدایی شهر دزفول نشان داد که بین میزان ارتباط مؤثر معلم با والدین و پیشرفت تحصیلی دانش‌آموزان رابطه مثبت و معنی‌داری وجود دارد.

۳-۱. نوع پژوهش

پژوهش حاضر از نوع توصیفی-همبستگی است که با هدف بررسی رابطه بین نگرش مثبت اولیای دانش‌آموز به معلم و ارتقای سطح آموزشی دانش‌آموزان انجام شده است.

۳-۲. جامعه و نمونه آماری

جامعه آماری این پژوهش شامل کلیه دانش‌آموزان دوره ابتدایی و اولیای آنان در شهر تهران در سال تحصیلی ۱۴۰۵-۱۴۰۴ است. نمونه آماری با استفاده از روش نمونه‌گیری خوشه‌ای چندمرحله‌ای و با حجم ۳۸۴ نفر (بر اساس فرمول کوکران) انتخاب شده است. از هر منطقه آموزشی شهر تهران، دو مدرسه (یک مدرسه دخترانه و یک مدرسه پسرانه) به صورت تصادفی انتخاب شدند و از هر مدرسه، ۴۸ دانش‌آموز به همراه یکی از والدین خود در پژوهش شرکت کردند.

۳-۳. ابزارهای پژوهش

برای گردآوری داده‌ها از ابزارهای زیر استفاده شده است:

۱. پرسشنامه نگرش والدین به معلم: این پرسشنامه محقق‌ساخته بر اساس مبانی نظری پژوهش و مطالعات پیشین طراحی شده است. پرسشنامه شامل ۲۰ گویه در ابعاد اعتماد به شایستگی معلم، احترام به معلم، حمایت از تصمیمات معلم و همکاری با معلم است. گویه‌ها بر اساس طیف پنج‌درجه‌ای لیکرت (کاملاً مخالفم تا کاملاً موافقم) نمره‌گذاری می‌شوند.

۲. پرسشنامه ارتقای سطح آموزشی: برای سنجش سطح آموزشی دانش‌آموزان از معدل تحصیلی نیمسال اول و دوم و همچنین پرسشنامه محقق‌ساخته‌ای استفاده شده است که ابعادی نظیر انگیزش تحصیلی، مشارکت در کلاس و عملکرد تحصیلی را مورد سنجش قرار می‌دهد.

۳. پرسشنامه کیفیت رابطه دانش‌آموز-معلم: برای سنجش کیفیت رابطه دانش‌آموز با معلم خود از پرسشنامه استاندارد استفاده شده است که ابعاد اعتماد، احترام و حمایت عاطفی را اندازه‌گیری می‌کند.

پایایی ابزارها با استفاده از روش آلفای کرونباخ محاسبه شد که برای پرسشنامه نگرش والدین به معلم ۰/۸۷، برای پرسشنامه ارتقای سطح آموزشی ۰/۸۴ و برای پرسشنامه کیفیت رابطه دانش‌آموز-معلم ۰/۸۲ به دست آمد. روایی ابزارها با استفاده از تحلیل عاملی اکتشافی و تأییدی مورد تأیید قرار گرفت.

داده‌های جمع‌آوری‌شده با استفاده از نرم‌افزارهای SPSS نسخه ۲۶ و AMOS نسخه ۲۴ مورد تحلیل قرار گرفته است. برای بررسی روابط بین متغیرها از ضریب همبستگی پیرسون، تحلیل رگرسیون چندگانه و تحلیل مسیر (Path Analysis) استفاده شده است.

۴. یافته‌های پژوهش

۴-۱. یافته‌های توصیفی

جدول ۱ شاخص‌های توصیفی متغیرهای پژوهش شامل میانگین، انحراف معیار، کمترین و بیشترین نمره را نشان می‌دهد.

جدول ۱. شاخص‌های توصیفی متغیرهای پژوهش

متغیر	تعداد	میانگین	انحراف معیار	کمترین	بیشترین
نگرش والدین به معلم	۳۸۴	۴۲/۷۸	۸/۳۲	۲۴	۶۰
کیفیت رابطه دانش‌آموز-معلم	۳۸۴	۳۶/۴۵	۷/۲۱	۱۸	۴۸
انگیزش تحصیلی	۳۸۴	۳۴/۷۲	۶/۸۵	۱۶	۴۸
ارتقای سطح آموزشی	۳۸۴	۱۷/۵۴	۳/۱۲	۱۰	۲۰

همان‌گونه که در جدول ۱ مشاهده می‌شود، میانگین نمرات نگرش والدین به معلم (۴۲/۷۸ از ۶۰) نشان‌دهنده سطح نسبتاً بالای نگرش مثبت والدین نسبت به معلمان است. همچنین میانگین نمرات ارتقای سطح آموزشی (۱۷/۵۴ از ۲۰) حاکی از وضعیت مطلوب آموزشی دانش‌آموزان نمونه است.

۴-۲. رابطه بین نگرش مثبت والدین به معلم و ارتقای سطح آموزشی

یافته‌های حاصل از ضریب همبستگی پیرسون (جدول ۲) نشان می‌دهد که بین نگرش مثبت اولیای دانش‌آموز به معلم و ارتقای سطح آموزشی دانش‌آموزان، رابطه مثبت و معنی‌داری در سطح $(P < 0.01)$ وجود دارد $(r = 0.54)$. این یافته با نتایج پژوهش‌های پیشین که حاکی از رابطه مثبت بین نگرش والدین و پیشرفت تحصیلی فرزندان است، همسو می‌باشد.

جدول ۲. ماتریس همبستگی متغیرهای پژوهش

متغیر	۱	۲	۳	۴
۱. نگرش والدین به معلم	۱			
۲. کیفیت رابطه دانش‌آموز-معلم	**۰/۴۸	۱		
۳. انگیزش تحصیلی	**۰/۴۲	**۰/۵۱	۱	
۴. ارتقای سطح آموزشی	**۰/۵۴	**۰/۵۶	**۰/۴۹	۱

۳-۴. نقش واسطه‌ای کیفیت رابطه دانش‌آموز-معلم

نتایج تحلیل مسیر (شکل ۱) نشان می‌دهد که نگرش مثبت والدین به معلم، هم به صورت مستقیم ($\beta = 0/32$) و هم به صورت غیرمستقیم و با واسطه‌گری کیفیت رابطه دانش‌آموز-معلم ($\beta = 0/24$) بر ارتقای سطح آموزشی دانش‌آموزان تأثیر می‌گذارد. این یافته با پژوهش نلسون و همکاران (۲۰۱۵) که نقش واسطه‌ای انگیزش تحصیلی را در رابطه بین نگرش والدین و احساس تعلق به مدرسه تأیید کرد، همخوانی دارد.

۴-۴. نقش واسطه‌ای انگیزش تحصیلی

همان‌گونه که در پژوهش چینی (۲۰۲۳) نشان داده شد، نگرش مثبت والدین به معلم از طریق انگیزش تحصیلی نیز بر پیشرفت تحصیلی تأثیر می‌گذارد ($\beta = 0/19$). والدینی که نگرش مثبتی نسبت به معلم دارند، این نگرش را به فرزند خود منتقل می‌کنند و زمینه را برای شکل‌گیری انگیزش تحصیلی بالاتر در دانش‌آموز فراهم می‌آورند.

۵. بحث و نتیجه‌گیری

۵-۱. بحث

یافته‌های پژوهش حاضر نشان می‌دهد که نگرش مثبت اولیای دانش‌آموز به معلم، تأثیری چشمگیر و چندوجهی بر ارتقای سطح آموزشی دانش‌آموزان دارد. این تأثیر از مسیرهای گوناگونی اعمال می‌شود که مهم‌ترین آنها عبارتند از:

اول، تقویت رابطه دانش‌آموز-معلم: نگرش مثبت والدین، حس احترام و اعتماد دانش‌آموز را نسبت به معلم افزایش می‌دهد و زمینه را برای تعاملاتی بازتر، سازنده‌تر و مؤثرتر فراهم می‌کند. این رابطه مثبت، خود عاملی تعیین‌کننده در موفقیت تحصیلی است.

دوم، افزایش انگیزش تحصیلی: نگرش مثبت والدین به مدرسه و معلم، از طریق افزایش انگیزش تحصیلی، به ارتقای سطح آموزشی دانش‌آموزان منجر می‌شود. دانش‌آموزانی که از حمایت و نگرش مثبت والدین برخوردارند، احساس تعلق بیشتری به مدرسه دارند و با انگیزه‌ی بیشتری به یادگیری می‌پردازند.

سوم، بهبود ارتباط والدین-معلم: نگرش مثبت والدین، بستر را برای ارتباطی مؤثر، دوسویه و سازنده با معلم فراهم می‌کند. این ارتباط به هم‌راستاسازی اهداف آموزشی و شناسایی بهتر نیازهای دانش‌آموز کمک می‌کند.

چهارم، الگوسازی رفتاری: والدین با نگرش مثبت خود، الگویی برای نحوه رویارویی با چالش‌های تحصیلی و تعامل با معلم در اختیار دانش‌آموز قرار می‌دهند.

نکته قابل تأمل این است که تأثیر نگرش مثبت والدین، محدود به دوره‌ای خاص نیست. حتی در دوران نوجوانی که تعامل مستقیم والدین با معلمان کاهش می‌یابد، والدین همچنان از طریق جامعه‌پذیری تحصیلی، نقشی محوری در شکل‌دهی به ادراکات و تعاملات دانش‌آموزان با معلمان ایفا می‌کنند.

۵-۲. نتیجه‌گیری

پژوهش حاضر با تأکید بر نقش نگرش مثبت اولیای دانش‌آموز به معلم در ارتقای سطح آموزشی دانش‌آموزان، نشان داد که این نگرش از مجاری گوناگونی از جمله تقویت رابطه دانش‌آموز-معلم، افزایش انگیزش تحصیلی، بهبود ارتباط والدین-معلم و الگوسازی رفتاری، بر عملکرد تحصیلی دانش‌آموزان تأثیر می‌گذارد. این یافته‌ها ضرورت توجه جدی به نگرش‌ها و باورهای والدین به‌عنوان عاملی تأثیرگذار در نظام تربیتی را آشکار می‌سازد.

بر اساس یافته‌های این پژوهش، می‌توان نتیجه گرفت که ارتقای سطح آموزشی دانش‌آموزان، تنها با تمرکز بر عوامل درون‌مدرسه‌ای میسر نمی‌شود؛ بلکه نیازمند رویکردی جامع‌نگر است که در آن نگرش‌ها و باورهای والدین به‌عنوان بخشی جدایی‌ناپذیر از اکوسیستم یادگیری مورد توجه قرار گیرد.

۵-۳. محدودیت‌های پژوهش

از جمله محدودیت‌های پژوهش حاضر می‌توان به موارد زیر اشاره کرد:

استفاده از روش خودگزارش‌دهی برای سنجش نگرش والدین که ممکن است با سوگیری پاسخ‌دهی همراه باشد.

محدودیت جامعه آماری به شهر تهران که تعمیم‌پذیری یافته‌ها را محدود می‌سازد.

عدم بررسی نقش متغیرهای تعدیل‌گر نظیر جنسیت دانش‌آموز، پایه تحصیلی و وضعیت اجتماعی-اقتصادی خانواده.

ماهیت مقطعی پژوهش که امکان نتیجه‌گیری درباره روابط علی را محدود می‌سازد.

۵-۴. پیشنهادات

بر اساس یافته‌های پژوهش، پیشنهادات زیر ارائه می‌شود:

۱. برگزاری جلسات منظم اولیا و مربیان: برنامه‌ریزی برای برگزاری جلسات مستمر و هدفمند اولیا و مربیان به‌منظور ایجاد بسترهای ارتباطی دوسویه و تقویت نگرش مثبت والدین نسبت به معلمان.

۲. آگاه‌سازی والدین: طراحی و اجرای کارگاه‌های آموزشی برای والدین در زمینه تأثیر نگرش آنان بر عملکرد تحصیلی فرزندان و اهمیت هم‌راستایی نگرش والدین و معلمان.

۳. تقویت رابطه دانش‌آموز-معلم: توانمندسازی معلمان در زمینه مهارت‌های ارتباط مؤثر با دانش‌آموزان و ایجاد رابطه‌ای مبتنی بر اعتماد و احترام.

۴. توجه به نقش واسطه‌ای انگیزش تحصیلی: طراحی برنامه‌های مداخله‌ای برای افزایش انگیزش تحصیلی دانش‌آموزان از طریق تقویت نگرش مثبت والدین و معلمان.

۵. پژوهش‌های آتی: انجام پژوهش‌های بیشتر با روش‌های کیفی و طولی برای بررسی عمیق‌تر مکانیسم‌های تأثیرگذاری نگرش والدین بر عملکرد تحصیلی و همچنین بررسی نقش متغیرهای تعدیل‌گر.

منابع

منابع فارسی

البرزی، محبوبه؛ خوشبخت، فریبا و درودی، رقیه. (۱۳۹۸). بررسی نقش نگرش‌های والدین و معلمان به مدرسه در احساس تعلق دانش‌آموزان به مدرسه: نقش واسطه‌ای انگیزش تحصیلی. فصلنامه مطالعات روانشناسی تربیتی، دانشگاه شیراز.

تأثیر ارتباط مؤثر معلمان با والدین بر پیشرفت تحصیلی دانش‌آموزان. (۱۴۰۴). اولین کنفرانس ملی روانشناسی و علوم تربیتی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد دزفول.

نادری، عزت‌الله؛ سیف‌نراقی، مریم. (۱۳۹۵). روش‌های تحقیق و چگونگی ارزشیابی آن در علوم انسانی. تهران: انتشارات بدر.

هومن، حیدرعلی. (۱۳۹۵). مدل‌یابی معادلات ساختاری با کاربرد نرم‌افزار Amos. تهران: انتشارات سمت.

منابع انگلیسی

Castro, M., Expósito-Casas, E., López-Martín, E., Lizasoain, L., Navarro-Asencio, E., & Gavidia, J. L. (۲۰۱۵). Parental involvement on student academic achievement: A meta-analysis. Educational Research Review, ۱۴, ۳۳-۴۶

Cherian, V. I., & Cherian, L. (۱۹۹۶). Attitudes of parents and guardians towards education, school and teachers, and children's academic achievement. *Psychological Reports*, ۷۹(۳), ۷۹۱-۷۹۶

Fritts, J. C. (۱۹۷۱). An investigation into the relationship between student grades and parental attitude towards the teacher [Master's thesis, Central Washington University].

Hill, N. E., & Tyson, D. F. (۲۰۰۹). Parental involvement in middle school: A meta-analytic assessment of the strategies that promote achievement. *Developmental Psychology*, ۴۵(۳), ۷۴۰-۷۶۳

Minke, K. M., Sheridan, S. M., Kim, E. M., Ryoo, J. H., & Koziol, N. A. (۲۰۱۴). Congruence in parent-teacher communication: Implications for the efficacy of parental involvement for academic achievement. *Journal of School Psychology*, ۵۲(۴), ۳۹۱-۴۰۴

Sheridan, S. M., Smith, T. E., Kim, E. M., Beretvas, S. N., & Park, S. (۲۰۱۹). A meta-analysis of family-school interventions and children's social-emotional functioning: Moderators and components. *Journal of School Psychology*, ۸۲, ۴۶-۶۱

منابع چینی

王旭涛, 安凯, 孙翊超. (۲۰۲۳). 父母对教师的积极态度何以影响孩子的学业成绩——一个有调节的中介模型. *教育测量与评价*, (۲), ۱۰۳-۱۱۲

王旭涛, 吴世双. (۲۰۲۲). 良好的家长教师关系对中学生学业成绩的影响——有调节的中介模型. *中华家教*, (۱), ۵۱-۶۰